

Bodrogek öröksége

Van ebben az épületben egy festmény, nagyon közel ahhoz a székhez, amelyen nap mint nap ül és munkálkodik barátunk, a jelen kiállítás szerzője, Horváth Károly. De nem is a festmény a lényeges most, hanem a festmény hátulján a rövid szöveg, ami, úgy gondolom, méltán tükrözi nemcsak Karcsi személyiségét, hanem a szülőföldje iránti szeretetét is. Ha már említettem, hadd szóljon az idézet:

„Szép mondás: az ibolyát, ha illatát érezni akarjuk, nem leszakítani kell, hanem lehajolni hozzá!... Ha a vidéknek egyetemes értékű hangja van, és hallatni akarja magát, ki kell szakadnia a földből, Pestre menni, mert csak onnan lehet betrombitálni az ország-világot. De az az ibolya, aki képes kiszakadni a földjéből, mire Pestre ér, már nem Ibolya, vagy talán soha nem is volt az... Az igazi ibolya „hang”, az ibolyaillat tehát soha sem lesz érezhetővé, főleg nem a pestiek számára, és rajtuk keresztül vész el a világ-ország számára is... S mégis a Pest akarja leírni, megmagyarázni ennek az országnak, hogy milyen fönséges az ibolya illata, halk, őszinte szava.”

Tisztelt jelenlévők!

Most, amikor végignézek Horváth Károly fotóin, ez a Tiszai Nagy Menyhért-idézet jut eszembe, mert egy Bodrogeközből elindult és ma „ünnepélyesen“ a Bodrogeközbe visszatért ember szeretné itt helyben éreztetni velünk a maga tehetségével, fotóival ezt a bizonyos bodrogeközi ibolyaillatot.

Az itt kiállított 24 képről egytől egyig a szülőföldhöz való mély ragaszkodás képi megfogalmazása köszön vissza. Mert valóban boldog ember az, kinek nem kell a szülőföldjétől messze menni, hogy észre tudja venni és meg tudja látni az értékeket.

Elmondhatom, hogy voltak is nagyszerű barátaim, akik ezt felismerték. A világszerte elismert és a világot körbejáró, majd hazatérő Huszár Tibor fotográfus szülőfalujáról, Rétéről írja ezt a lelki-metaforikus igazságot: *„Bárhon legyünk is a világon, legközelebb mindig a szülőhelyünkhöz vagyunk. Legyünk akár több ezer kilométerre, legközelebb mindig az otthonunk van“.*

Vagy a metzenzéfi születésű Rudolf Schuster, Szlovákia volt államfője, aki ismert fotográfus is, szintén érzi annak a fontosságát, hogy honnan indult el, s milyen a viszonya a szülőföldjével.

Paul Gauguin messze a szülőföldjétől, Tahiti szigetén alkotja meg a végrendeletként értelmezett művét, melynek címe: Honnan jövünk? Kik vagyunk? Merre megyünk?

Mindezekre a kérdésekre csak akkor kapjuk meg a megfelelő válaszokat, ha kellő alázattal közelítünk ahhoz az ibolyaillathoz és ahhoz a bizonyos földhöz, amelyből teremtettünk.

A gyerekkorában rajzoló, később pedig fotózással foglalkozó Horváth Károly fényképezőgépe objektívjén keresztül fedezi fel e táj szépségeit, és közben találja meg önmagát – a fotózásban.

Éppen ennek kapcsán írtam a kiállítás egy rövid ismertetőjében, hogy Karcsi a felvidéki régió ismert és ismeretlen helyei mellett olyan elveszett lírai zugait is bemutatja nekünk, melyek fölött a mai távoli civilizációk felé tekintő szemünk sokszor elsiklanak. Vágyik felfedezni a

nagyvilágot, de közben alázatos, és ragaszkodik szülőföldjéhez. Fotói ennek legszebb bizonyítékai.

Horváth Károly 1972-ben született Királyhelmecen. Volt már fotópályázatok győztese (Reformáció 500 Emlékév Fotópályázat), valamint különdíjasa (Tóthpál Gyula Fotópályázat), sőt alkotásai szerepeltek az Európa Parlamentben megrendezett „Felvidék tájai képekben” c. kiállításon is.

Kedves bodrogeköziek!

Ami engem még ma is meg tud ragadni és le tud nyugózni a fényképészetben és a fotóművészetben: az az élethez, a realitáshoz való ragaszkodás.

Komáromi születésüként be kell, hogy valljam, saját gyermekkorom, a Felső-Bodrogeköz, Kiszgérés helyszíneinek fotózása és mozgófilmre vitele valaha számomra is a legmeghatározóbb munka volt eddigi életemben.

Közben azt is megtanultam, hogy nem lehetünk próféták a saját hazánkban. De ez csak azért van, mert egy magasabb próféta áll fölöttünk, aki pedig nem más, mint maga a szülőföldünk.

Ezt soha ne feledjük, hanem szeressük, ragaszkodjunk és mindenkor tisztelegjünk előtte, ahogyan tesszük ezt most is, e mai ünnepélyes alkalommal, ezzel a fotókiállítással.

És ha már egy bodrogeközi polihisztor, Tiszai Nagy Menyhért idézetével kezdtem, akkor vele is zárom. Ez a gondolat körülöleli a földet, majd szívünkbe és a kezünkbe teszi le az egész teremtett világ, benne szűkebb hazánk, szülőföldünk iránti ragaszkodásunkat:

„Elég a tenger és az égbolt bégtelenje, csillagvilágok mérhetetlensége, elég a pusztá ég alá vesző mezeje, az erdők hatalmas lombjai, a hegyek égbe vesző ormai! Mind-mind az Ő Templomai. Nem a tiéd mindez, mégis a tiéd... Ő is a tiéd!”